

Må tidligst offentliggøres, når talen er holdt
Det talte ord gælder

Ungdomstaler

Kristine Kruse, elev på Duborg-Skolen

Ved mødet på Store Vi -Vanderup Danske Skole

Fredag den 9. juni 2023 kl. 17:00

Hej, mit navn er Kristine, og jeg er 20 år gammel. For tre år siden flyttede jeg til Flensborg for at tage min studentereksamen på Duborg-Skolen. Jeg er opvokset i Danmark i en by, der hedder Slagelse, hvor jeg har gået i folkeskole i ti år. For tre år siden valgte jeg at flytte hjemmefra, nemlig hertil. Men selvom jeg flyttede hjemmefra, flyttede jeg alligevel ikke til noget helt fremmed. Faktisk flyttede jeg derhen, hvor mange af mine rødder er. I Sydslesvig, i Flensborg.

For mere end 60 år siden besluttede en tysk familie at sende deres datter i en dansk skole. Den pige var min farmor, Ingeborg. Hun skulle siden møde min farfar, som var dansk, og som havde kæmpet i den danske modstandsbevægelse under 2. verdenskrig. Min farfar var skolelærer, og sammen startede de to en dansk skole i Askfelt. Min farfar, Jacob, blev den første skoleleder og min farmor lærerinde. Sammen fik de tre børn, den ældste Jonna, den mellemste, Jørn, og den yngste, Conny. Jørn er min far. Ligesom min farmor blev de også sendt i dansk skole og voksede op som en form for grænsebørn.

Da jeg for nylig ville skrive mig på ventelisten til 4. maj kollegiet, hvor efterkommere af danske modstandskæmpere kan ansøge, kiggede jeg i Frihedsmuseets arkiv, hvor min farfars erindringer om sin tid i modstandsbevægelsen står skrevet. Jeg blev meget rørt af at læse hans fortællinger om jernbanesabotage, smugling og hemmelige kaldenavne over radioen. Jeg blev både rørt over, hvor god min farfar var til at fortælle historier, for jeg elsker også at fortælle, og jeg følte mig pludselig forbundet til min farfar, som jeg aldrig har mødt. Men jeg blev også rørt over at læse om, hvordan min farfars modstandskamp ikke havde andet motiv end at kæmpe for det, han troede på. At kæmpe for retfærdighed, med livet på spil, uden at forvente at få noget igen. Min farmor har siden skrevet en beretning om den danske skole i Askfelt og har med sine tyske årer og danske sind undervist i dansk på sine aftenkurser.

Da jeg for tre år siden flyttede til Flensborg, var det fyldt med spænding og forventning. Da jeg var startet på Duborg-Skolen, meldte jeg mig straks ind i Grænseforeningens elevambassadørprojekt, i skolens kor, og siden hen blev jeg også politisk aktiv i mindretallet. Når man flytter et sted hen, er det spændende, men det er først og fremmest også en udfordring, hvis succeskriterie for mig var at ende med at føle mig som en integreret del af det kæmpe kulturfællesskab, som Sydslesvig er. Det frivillige arbejde er i den sammenhæng, for mig i hvert fald, kommet til at hænge uløseligt sammen med det at være sydslesviger, at være mindretalsdansker. For i frivilligheden ligger dét, som jeg mener, er en del af Sydslesvigs og mindretallets DNA. Et ønske om at gøre sit bedste, ikke fordi det er en pligt, men fordi man har forstået, at uden et stærkt fællesskab, uden et tæt sammenhold, uden god vilje og et ønske om retfærdighed, trivsel og muligheder for alle, kommer vi ikke ret langt.

Elevambassadørprojektet hjalp mig med både at møde en masse mennesker, men det gav mig også mulighed for at fordybe mig i grænselandets historie på en spændende og levende måde. Det politiske engagement, især lokalt, har været med til at knytte båndet mellem mig og den by, der nu har været min hjemby i tre år. Om det er frivillighed som min farfar i modstandskampen, frivilligheden som hos min farmor, der skrev beretninger og underviste i dansk for at videreføre den danske kulturarv i Sydslesvig, om det er frivilligheden i organisationer, frivilligheden på arbejdet, i skolen, eller sågar i relationer, så bærer Sydslesvig på tusindevis af mennesker, der har frivilligheden i deres hjerter. Ønsket om det bedste, både for en selv og for alle andre.

Vores mindretal er ikke perfekt. Det kan også jeg se, selvom jeg ikke er opvokset her. Men selv uenighederne bunder i alles ønske om et mindretal, der også i fremtiden vil blomstre og opfostre selvstændige, demokratiske, oplyste mennesker. Det er ikke en dårlig ting, at vi mener noget forskelligt om, hvordan et sådant blomstrende mindretal ser ud. Nej, det er faktisk godt, for det vidner om, at vi, mindretallet, er i live. Det vidner om, at vi har plads til, at danskhed kan se forskellig ud, At to nationaliteter ikke behøver være hinandens modsætninger.

For tre år siden flyttede jeg til Flensborg, og jeg er taknemmelig for alt det, jeg har fået lov til at blive en del af. Alle de mennesker jeg har mødt. Frivilligheden har givet mig en gave, for den gav mig lov til at finde et stykke af mig selv her i Sydslesvig. For mig er frivillighed mange ting. Frivillige er demokrati, ligesom hos min farfar. Frivillighed er kulturbevarelse- og videreførelse, ligesom hos min farmor. Frivillighed er fællesskab og integration, ligesom hos mig. Frivillighed er mangfoldig. Og det er dét, jeg gerne vil afslutte min tale med at slå et slag for. Lad os alle bidrage til, at Sydslesvig også i fremtiden er mangfoldig, idérig og levende. Min farmor ligger på et plejehjem i Lyksborg, og på en dag som i dag sende jeg hende en varm tanke. Uden hende ville jeg ikke stå her.